

ΣΤΙΓΚ ΛΑΡΣΟΝ

ΤΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗ
ΦΩΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΦΗΓΚΑΣ

Το 3ο βιβλίο
της τριλογίας
MILLENNIUM

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: LUFTSLOTTET SOM SPRÄNGDES
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το κορίτσι στη φωλιά της σφήγκας**
Από τις Εκδόσεις Norstedts, Στοκχόλμη 2007
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Stieg Larsson
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μαθόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ:
Βασιλική Κνήτου, Ευδοξία Μπινοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχοτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Stieg Larsson, 2007

Published by agreement with Norstedts Agency.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ashley MacLean – Traci Matlock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2010, 15.000 αντίτυπα.

ISBN 978-960-453-687-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΣΤΙΓΚ ΛΑΡΣΟΝ

**ΤΟ
ΚΟΡΙΤΣΙ ΣΤΗ
ΦΩΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΦΗΓΚΑΣ**

*Μετάφραση από τα σουηδικά:
Γιώργος Μαθόπουλος*

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΙΝΤΕΡΜΕΙΤΖΟ Σ' ΕΝΑ ΔΙΑΔΡΟΜΟ

8-12 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Κατά τη διάρκεια του αμερικανικού εμφύλιου πολέμου υπηρέτησαν στο στρατό γύρω στις εξακόσιες γυναίκες. Είχαν καταταγεί μεταμφιεσμένες σε άντρες. Το συγκεκριμένο κομμάτι Ιστορίας και πολιτισμού διέφυγε άραγε την προσοχή του Χόλιγουντ ή μήπως το κομμάτι αυτό είναι ενοχλητικό από ιδεολογική άποψη; Οι ιστορικοί στα έργα τους δυσκολεύονταν ανέκαθεν να εξετάσουν τη δράση των γυναικών που δε σέβονταν τα όρια ανάμεσα στα δύο φύλα – όρια που ήταν περισσότερο ευδιάκριτα στο ζήτημα του πολέμου και της χρήσης όπλων.

Παρ' όλα αυτά η Ιστορία, από την αρχαιότητα μέχρι τη σύγχρονη εποχή, είναι γεμάτη με αφηγήσεις για πολεμίστριες και Αμαζόνες. Οι πιο γνωστές αναφέρονται στα βιβλία Ιστορίας ως «βασιλίσσες», δηλαδή εκπρόσωποι της κυρίαρχης τάξης. Μια γυναίκα μπορούσε να βρεθεί στο θρόνο σύμφωνα με το σύστημα της διαδοχής – όσο δυσάρεστο κι αν ήταν, συνέβαινε τακτικά. Κι εφόσον οι πόλεμοι δε νοιάζονται για τα φύλα και ξεσπούν ακόμα κι όταν βασιλεύει μια γυναίκα, οι ιστορικοί αναγκάζονται να γράψουν για τις βασιλίσσες του πολέμου που συμπεριφέρονται όπως ένας Τσόρτσιλ, ένας Στάλιν ή ένας Ρούσβελτ. Δύο τέτοια παραδείγμα-

τα είναι η Σεμίραμις και η Μπουντίκα. Η Σεμίραμις από τη Νινευή ίδρυσε το βασίλειο των Ασσυρίων. Η Μπουντίκα καθοδήγησε μία από τις πιο αιματηρές εξεγέρσεις των Άγγλων εναντίον της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Εξάλλου, το άγαλμα της Μπουντίκα βρίσκεται στη βάση της γέφυρας του Τάμεση, απέναντι από το Μπιγκ Μπεν. Χαιρέτησέ την αν τύχει να περάσεις από εκεί.

Από την άλλη μεριά, τα βιβλία Ιστορίας δε λένε σχεδόν τίποτα για τις απλές στρατιωτίνες που εξασκούνταν στο χειρισμό των όπλων, υπάγονταν σε στρατιωτικές μονάδες και συμμετείχαν σε μάχες εναντίον εχθρικών στρατευμάτων κάτω από τις ίδιες συνθήκες με τους άντρες. Υπήρχαν, όμως, από πάντα. Δεν έγινε σχεδόν κανένας πόλεμος στον οποίο να μην έχουν πολεμήσει και γυναίκες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 8 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Η νοσοκόμα Χάνα Νικάντερ ξύπνησε το γιατρό Άντερς Γιούνασσον λίγο πριν από τη μιάμιση το πρωί.

«Τι είναι;» τη ρώτησε εκείνος μέσα στη θολούρα του.

«Έρχεται ελικόπτερο. Δύο ασθενείς. Ένας ηλικιωμένος άντρας και μία νεαρή γυναίκα που φέρει πολλαπλά τραύματα από πυροβόλο όπλο».

«Μάλιστα», είπε άκεφα ο Άντερς Γιούνασσον.

Είχε πια ξυπνήσει για τα καλά, παρόλο που είχε κοιμηθεί μόλις ένα μισάωρο. Εκείνη τη νύχτα εφημέρευε στα επείγοντα του νοσοκομείου «Σαλγκρένσκα» στο Γκέτεμποργκ. Ήταν μια θλιβερή, κουραστική βραδιά. Είχε φτάσει στο νοσοκομείο στις έξι. Μία μετωπική σύγκρουση αυτοκινήτων έξω από το Λίντομ είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό τεσσάρων ανθρώπων. Από αυτούς ένας ήταν σε κρίσιμη κατάσταση, ενώ ένας άλλος είχε πεθάνει λίγο μετά την εισαγωγή του στο νοσοκομείο. Ο γιατρός είχε φροντίσει και μία σερβιτόρα που είχε καεί στο πόδι, στην κουζίνα ενός εστιατορίου. Είχε σώσει ακόμα τη ζωή ενός τετράχρονου αγοριού που είχε καταπιεί τον τροχό ενός αυτοκινήτου-μινιατούρα. Είχε επιδέσει τα τραύματα μιας κοπέλας που είχε πέσει με το ποδήλάτο της σ' ένα λάκκο. Το τμήμα οδοποιίας είχε ανοίξει λάκκο στην είσοδο ενός ποδηλατόδρομου και κάποιοι είχαν φροντίσει να ρίξουν τα προειδοποιητικά σήματα μέσα του. Η κοπέλα είχε δεκατέσσερα ράμματα στο πρόσωπο και χρειαζόταν δύο νέους κυνό-

δοντες. Ο Γιούνασον είχε επανασυνδέσει κι ένα μικρό τμήμα απ' τον αντίχειρα ενός ενθουσιώδους ερασιτέχνη ξυλουργού που είχε κοπεί καθώς μαστόρευε.

Γύρω στις έντεκα είχε πια μειωθεί το πλήθος των ασθενών στα επείγοντα. Ο Γιούνασον έκανε ένα γύρο να ελέγξει την κατάσταση των ασθενών που είχαν εισαχθεί κι ύστερα αποτραβήχτηκε στο αναπαυτήριό του για να χαλαρώσει. Εφημέρευε μέχρι τις έξι το πρωί και γενικά σπάνια κοιμόταν στις εφημερίες, ακόμα κι αν δεν έμπαινε ασθενής στα επείγοντα, αλλά εκείνη τη νύχτα τον είχε πάρει αμέσως ο ύπνος.

Η νοσοκόμα Χάνα Νικάντερ του έδωσε ένα φλιτζάνι τσάι. Δεν είχε προφτάσει να μάθει λεπτομέρειες για τα νέα επείγοντα περιστατικά.

Ο Άντερς Γιούνασον κοίταξε από το παράθυρο και είδε τον ουρανό ν' αστράφτει προς τη μεριά της θάλασσας. Το ελικόπτερο είχε πραγματικά προφτάσει να έρθει την τελευταία στιγμή. Ξαφνικά, άρχισε να βρέχει δυνατά. Η κακοκαιρία χτυπούσε το Γκέτεμποργκ.

Ο γιατρός στεκόταν μπροστά στο παράθυρο. Άκουσε τον ήχο του μοτέρ και είδε το ελικόπτερο να αιωρείται πάνω από το ελικοδρόμιο, ταλαντευόμενο πέρα δώθε μέσα στο μπουρίνι. Κράτησε την ανάσα του όταν κατάλαβε πως ο πιλότος δυσκολευόταν να κουμαντάρει το ελικόπτερο. Ύστερα το έχασε από τα μάτια του κι άκουσε το μοτέρ να πέφτει στο ρελαντί. Ήπια μια γουλιά τσάι κι άφησε κάτω το φλιτζάνι.

Ο Άντερς Γιούνασον συναντήθηκε με τους τραυματιοφορείς στο χώρο υποδοχής των επειγόντων περιστατικών. Η Καταρίνα Χολμ, εφημερεύουσα συνάδελφός του, ανέλαβε τον ασθενή που μπήκε πρώτος – έναν ηλικιωμένο άντρα βαριά τραυματισμένο στο πρόσωπο. Του Γιούνασον του έλαχε να αναλάβει την τραυματισμένη από σφαίρες γυναίκα. Κοιτάζοντάς τη στα γρήγορα του φάνηκε πως ήταν έφηβη. Είδε πως ήταν μέσα στη βρόμα και τα αίματα, και διαπίστωσε πως τα τραύματά της ήταν σοβαρά. Ανασήκωσε την κουβέρτα με την οποία την είχε τυλίξει η Υπηρεσία Διάσωσης και

πρόσεξε πως κάποιος είχε βάλει μονωτική ταινία στις πληγές που είχαν προκληθεί από τις σφαίρες στο γοφό και στον ώμο της. Σκέφτηκε πως ήταν μια ασυνήθιστα έξυπνη πρωτοβουλία. Η ταινία εμπόδιζε την εισβολή των μικροβίων και την αιμορραγία. Μία σφαίρα είχε τρυπήσει το γοφό της και είχε διεισδύσει στον μυϊκό ιστό. Της ανασήκωσε τον ώμο κι εντόπισε την είσοδο της άλλης σφαίρας στην πλάτη. Δεν υπήρχε τραύμα εξόδου κι αυτό σήμαινε πως η σφαίρα βρισκόταν κάπου στο εσωτερικό του ώμου. Ο γιατρός έλπιζε να μην είχε διαπεράσει η σφαίρα τον πνεύμονα. Δε βρήκε αίμα στο στόμα της κοπέλας και σκέφτηκε πως μάλλον δεν είχε πειραχτεί ο πνεύμονας.

«Ακτινογραφία», είπε στη νοσοκόμα. Δε χρειαζόταν να της εξηγήσει περισσότερα.

Ο γιατρός έκοψε με το ψαλίδι τον επίδεσμο που είχε τυλίξει γύρω από το κεφάλι της το προσωπικό της Υπηρεσίας Διάσωσης. Πάγωσε όταν ψηλάφισε την περιοχή εισόδου της σφαίρας και συνειδητοποίησε πως την κοπέλα την είχαν πυροβολήσει και στο κεφάλι. Ούτε εδώ υπήρχε σημείο εξόδου της σφαίρας.

Ο Άντερς Γιούνασον κοντοστάθηκε και την κοίταξε προσεκτικά. Ξαφνικά ένιωσε αποκαρδιωμένος. Συχνά περιέγραφε τη δουλειά του συγκρίνοντάς τη με τη δουλειά του τερματοφύλακα. Στον εργασιακό του χώρο έφταναν καθημερινά άνθρωποι που αντιμετώπιζαν διάφορα προβλήματα, με μοναδικό σκοπό να βοηθηθούν. Γυναίκες εβδομήντα τεσσάρων χρόνων που πάθαιναν ανακοπή κι έπεφταν στη στοιά κάποιου εμπορικού κέντρου, δεκατετράχρονα αγόρια με τα πνευμόνια τους τρυπημένα από κατσαβίδια και δεκαεξάχρονες κοπέλες που είχαν κατεβάσει χαπάκια «Έκσταση» κι είχαν καταρρεύσει με μπλαβιασμένο πρόσωπο ύστερα από δεκαοχτώ ώρες χορού. Κατέφθαναν θύματα εργατικών ατυχημάτων και κακοποίησης· παιδιά που είχαν δεχτεί επίθεση από σκυλιά στην πλατεία Βάζα· άντρες που στην προσπάθειά τους να πριονίσουν σανίδες με Black & Decker είχαν κόψει τα χέρια τους βαθιά, μέχρι το μεδούλι.

Ο Άντερς Γιούνασον ήταν ο τερματοφύλακας που στεκόταν ανάμεσα στον ασθενή και το γραφείο κηδεϊών. Η δουλειά του συνίστα-

το στο ν' αποφασίζει τι είδους ενέργειες έπρεπε να γίνουν. Αν έπαιρνε μία εσφαλμένη απόφαση, ο ασθενής θα πέθαινε ή θα έμενε ανάπηρος για όλη του τη ζωή. Έπαιρνε συνήθως τη σωστή απόφαση, πράγμα που οφειλόταν στο γεγονός πως οι περισσότεροι τραυματίες είχαν κάποιο συγκεκριμένο, οφθαλμοφανές πρόβλημα. Μία μαχαιριά στον πνεύμονα ή ένα κάταγμα σε τροχαίο ατύχημα ήταν σαφείς περιπτώσεις. Το αν θα ζούσε ο ασθενής εξαρτιόταν από το είδος του τραύματος και από την επιδεξιότητα του γιατρού.

Ο Άντερς Γιούνασον απεχθανόταν δύο τύπους τραυμάτων: τα σοβαρά εγκαύματα, επειδή ο ασθενής υπέφερε σ' όλη του τη ζωή ανεξάρτητα από τις ενέργειες του γιατρού, και τα τραύματα στο κεφάλι.

Η κοπέλα που είχε μπροστά του μπορούσε να ζησει με μία σφαίρα στο γοφό κι άλλη μία στον ώμο. Αλλά μία σφαίρα στον εγκέφαλο αποτελούσε πρόβλημα διαφορετικού μεγέθους. Ξαφνικά άκουσε τη Χάνα, τη νοσοκόμα, να λέει κάτι.

«Συγγνώμη, τι είπες;»

«Αυτή είναι».

«Τι εννοείς;»

«Η Λίσμπετ Σαλάντερ. Η κοπέλα που κυνηγούν εδώ και τρεις βδομάδες για την τριπλή δολοφονία στη Στοκχόλμη».

Ο Άντερς Γιούνασον κοίταξε το πρόσωπο της ασθενούς. Η νοσοκόμα είχε δίκιο. Όλοι οι Σουηδοί είχαν δει τη φωτογραφία της στις ειδικές προθήκες των εφημερίδων έξω από τα καπνοπωλεία. Και τώρα, κάποιος είχε πυροβολήσει τη φόνισσα – ήταν κι αυτή μια μορφή δικαιοσύνης.

Αλλά το συγκεκριμένο θέμα δεν τον αφορούσε. Δουλειά του ήταν να σώσει τη ζωή της ασθενούς του. Δεν είχε σημασία αν η κοπέλα είχε διαπράξει τριπλή δολοφονία, αν είχε πάρει το βραβείο Νομπέλ ή αν είχε καταφέρει και τα δυο.

Ακολούθησε το γνωστό χάος που χαρακτηρίζει την αίθουσα υποδοχής των επειγόντων περιστατικών. Το προσωπικό της βάρδιας του Γιούνασον ρίχτηκε ως συνήθως στη δουλειά. Ψαλίδισαν κι έκο-

ψαν τα ρούχα της Σαλάντερ και μια νοσοκόμα τής πήρε την πίεση – δέκα η μεγάλη, εφτά η μικρή. Ο Γιούνασον την ακροάστηκε με το στηθοσκόπιο. Οι καρδιακοί παλμοί είχαν μια σχετική κανονικότητα, δεν ίσχυε, όμως, το ίδιο και για την αναπνοή.

Ο Γιούνασον είδε αμέσως πως η κατάσταση της Λίσμπιτ Σαλάντερ ήταν κρίσιμη. Τα τραύματα στον ώμο και στο γοφό μπορούσαν να περιμένουν καλυμμένα με δυο-τρεις επιδέσμους ή ακόμα και με τη μονωτική ταινία που κάποιος είχε την έμπνευση να κολλήσει πάνω τους. Το σημαντικό ήταν το κεφάλι κι αφού το νοσοκομείο είχε επενδύσει τα χρήματα των φορολογούμενων και σε τομογράφους, ο Γιούνασον ζήτησε να υποβληθεί η ασθενής σε μαγνητική τομογραφία.

Ο Άντερς Γιούνασον ήταν ξανθός, γαλανομάτης και καταγόταν από την Ούμεο. Είχε ήδη συμπληρώσει είκοσι χρόνια δουλειάς στα δύο νοσοκομεία, το «Σαλγκρένσκα» και το «Έστρα». Πότε ασχολούνταν με την έρευνα, πότε δούλευε στο παθολογικό τμήμα, πότε στα επείγοντα. Είχε μια ιδιορρυθμία που έκανε τους συναδέλφους του να τα χάνουν και το προσωπικό να δουλεύει μαζί του με περηφάνια: πίστευε πως κανένας ασθενής δεν έπρεπε να πεθαίνει στη βάρδια του. Κατά ένα θαυμαστό τρόπο, τα είχε καταφέρει. Φυσικά, κάποιοι από τους ασθενείς του είχαν πεθάνει, αλλά αυτό είχε συμβεί στη διάρκεια της αποθεραπείας τους και για λόγους που δεν είχαν σχέση με δικές του ενέργειες.

Ο Γιούνασον αντιμετώπιζε την ιατρική με ορθόδοξο τρόπο. Θεωρούσε πως ορισμένες φορές οι γιατροί έβγαζαν αστήρικτα συμπεράσματα, με αποτέλεσμα να εγκαταλείπουν εύκολα τη μάχη, ή ξόδευαν πολύ χρόνο προσπαθώντας να βρουν τι έχει ο ασθενής ώστε να του προσφέρουν την κατάλληλη φροντίδα. Έτσι φυσικά έλεγαν οι οδηγίες, αλλά το πρόβλημα ήταν πως την ώρα που οι γιατροί συλλογίζονταν το θέμα, ο ασθενής κινδύνευε να πεθάνει. Και το χειρότερο ήταν πως οι γιατροί μπορεί να κατέληγαν στο συμπέρασμα ότι ο ασθενής δεν είχε καμιά ελπίδα και να διέκοπταν τη θεραπεία.

Ήταν, όμως, η πρώτη φορά που ο Άντερς Γιούνασον είχε ασθενή με σφαίρα στο κεφάλι. Εδώ μάλλον χρειαζόταν νευροχειρουργο-

γός. Ένωθε ανεπαρκής, αλλά ξαφνικά συνειδητοποίησε πως ήταν πιο τυχερός απ' όσο του άξιζε. Προτού πλυθεί και φορέσει την ιατρική του μπλούζα για την εγχείρηση, φώναξε τη Χάνα Νικάντερ.

«Ο Φρανκ Έλις, ένας Αμερικανός καθηγητής που δουλεύει στο νοσοκομείο “Καρολίνσκα” της Στοκχόλμης, βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο Γκέτεμποργκ. Είναι γνωστός για τις έρευνές του πάνω στον ανθρώπινο εγκέφαλο και είναι καλός μου φίλος. Μένει στο ξενοδοχείο “Ράντισον” στην οδό Αβενί. Βρες μου το τηλέφωνό του».

Ο Άντερς Γιούνασον περιμένε ακόμα τις ακτινογραφίες όταν επέστρεψε η Χάνα Νικάντερ με το τηλέφωνο του ξενοδοχείου «Ράντισον». Έριξε μια ματιά στο ρολόι του και είδε πως ήταν μία και σαράντα δύο το πρωί. Τηλεφώνησε στο «Ράντισον», αλλά λόγω της προχωρημένης ώρας ο ρεσεψιονίστ της νυχτερινής βάρδιας ήταν εξαιρετικά απρόθυμος να τον συνδέσει. Ο Γιούνασον χρησιμοποίησε έντονες εκφράσεις εξηγώντας του το επείγον της κατάστασης και τελικά κατάφερε να τον πείσει.

«Καλημέρα, Φρανκ», είπε ο Γιούνασον όταν ο συνομιλητής του σήκωσε το ακουστικό. «Είμαι ο Άντερς. Άκουσα πως βρισκσαι στο Γκέτεμποργκ. Έχεις όρεξη να έρθεις στο “Σαλγκρένσκα” και να βοηθήσεις σε μία εγχείρηση εγκεφάλου;»

«Πλάκα μου κάνεις;» ακούστηκε στα αγγλικά από την άλλη άκρη της γραμμής. Παρόλο που ο Φρανκ Έλις έμενε πολλά χρόνια στη Σουηδία και μίλαγε καλά τα σουηδικά –αν και με αμερικανική προφορά– η γλώσσα που χρησιμοποιούσε συχνότερα ήταν η μητρική του.

«Φρανκ, λυπάμαι που έχασα τη διάλεξή σου. Πιστεύω πως θα έπρεπε να παραδίδεις ιδιαίτερα. Έχω εδώ μια κοπέλα που την πυροβόλησαν στο κεφάλι. Με είσοδο της σφαίρας ακριβώς πάνω από το αριστερό αυτί. Δε θα σου τηλεφωνούσα αν δε χρειαζόμουν μια δεύτερη γνώμη. Δυσκολεύομαι να βρω και να ρωτήσω πρόσωπο καταλληλότερο από σένα».

«Είναι σοβαρή η κατάσταση;» τον ρώτησε ο Φρανκ Έλις.

«Η κοπέλα είναι γύρω στα είκοσι πέντε».

«Και την πυροβόλησαν στο κεφάλι;»

«Υπάρχει τραύμα εισόδου αλλά όχι εξόδου».

«Ζει;»

«Σφυγμοί ασθενείς αλλά κανονικοί. Η αναπνοή της δεν είναι και τόσο κανονική, η πίεση στα 10/7. Έχει επίσης μία σφαίρα στον ώμο κι ένα τραύμα από σφαίρα στο γοφό. Αυτά τα δύο προβλήματα μπορώ να τα χειριστώ».

«Μου ακούγεται ελπιδοφόρο», είπε ο καθηγητής Έλις.

«Ελπιδοφόρο;»

«Αν ένας άνθρωπος έχει τραύμα από σφαίρα στο κεφάλι κι εξακολουθεί να ζει, τότε η κατάσταση θεωρείται ελπιδοφόρα».

«Μπορείς να με βοηθήσεις;»

«Πρέπει να ομολογήσω πως ήμουν παρέα με καλούς φίλους το βράδυ. Έπεσα στο κρεβάτι στη μία κι έχω μια μάλλον εντυπωσιακή ποσότητα αλκοόλ στο αίμα μου...»

«Εγώ θα πάρω όλες τις αποφάσεις και θα κάνω την επέμβαση. Αλλά χρειάζομαι κάποιον που να με βοηθάει κι αν κάνω κάτι στραβά να μου το πει. Και για να είμαι ειλικρινής, ένας μεθυσμένος καθηγητής Έλις είναι μάλλον πολλές κλάσεις καλύτερος από μένα κι έχει πιο σωστή κρίση σε ό,τι αφορά τραυματισμούς του εγκεφάλου».

«Εντάξει, έρχομαι. Αλλά θα μου το χρωστάς».

«Έξω από το ξενοδοχείο σε περιμένει ένα ταξί».

Ο καθηγητής Φρανκ Έλις στερέωσε τα γυαλιά του στο μέτωπο κι έξιψε το σβέρκο του. Εστίασε το βλέμμα του στην οθόνη του υπολογιστή. Φαινόταν και η παραμικρή γωνία του εγκεφάλου της Λίσμπετ Σαλάντερ. Ο Έλις ήταν πενήντα τριών χρόνων. Με γκριζες τούφες να στολίζουν τα μαύρα του μαλλιά και με σκουρόχρωμα γένια, έμοιαζε με δευτεραγωνιστή του σίριαλ «Στην Εντατική». Βλέποντας το κορμί του καταλάβαινες πως ξόδενε κάμποσες ώρες τη βδομάδα σε γυμναστήριο.

Ο Φρανκ Έλις περνούσε καλά στη Σουηδία. Είχε βρεθεί εκεί ως πανεπιστημιακός ερευνητής όταν ήταν νέος, κάπου στα τέλη της δεκαετίας του '70, και είχε μείνει δύο χρόνια. Από τότε επισκεπτόταν συχνά τη Σουηδία, ώσπου του πρόσφεραν μια θέση καθηγητή στο

νοσοκομείο «Καρολίνσκα». Ήταν ήδη διεθνώς αναγνωρισμένος.

Ο Άντερς Γιούνασσον και ο Φρανκ Έλις γνωρίζονταν εδώ και δεκατέσσερα χρόνια. Είχαν πρωτοσυναντηθεί σ' ένα σεμινάριο στη Στοκχόλμη κι είχαν ανακαλύψει πως ήταν κι οι δυο τους λάτρεις του ψαρέματος με καλάμι. Ο Άντερς είχε καλέσει τότε τον Φρανκ να πάνε εκδρομή στη Νορβηγία για ψάρεμα. Οι δύο άντρες κρότησαν επαφή και τα επόμενα χρόνια οι εκδρομές για ψάρεμα πολλαπλασιάστηκαν. Αλλά δεν είχαν ποτέ εργαστεί μαζί.

«Ο εγκέφαλος είναι ένα μυστήριο», είπε ο καθηγητής Έλις. «Είμαι αφοσιωμένος στην έρευνα του εγκεφάλου εδώ και είκοσι χρόνια, για να μην πω περισσότερα».

«Το ξέρω. Με συγχωρείς που σε σήκωσα άρον άρον, αλλά...»

«Δεν πειράζει», είπε ο Φρανκ Έλις γνέφοντάς του φιλικά. «Θα σου κοστίζει ένα μπουκάλι Κράγκανμορ την επόμενη φορά που θα πάμε για ψάρεμα».

«Εντάξει, φτηνά μου έρχεται».

«Είχα μιαν ασθενή πριν από λίγα χρόνια, τότε που δούλευα στη Βοστώνη, κι είχα γράψει για την περίπτωση στο *New England Journal of Medicine*. Μία κοπέλα στην ηλικία της ασθενούς σου. Εκεί που πήγαινε για το πανεπιστήμιο, κάποιος τη σημάδεψε μ' ένα τόξο και τη χτύπησε. Το βέλος διαπέρασε το κρανίο της, μπαίνοντας από το αριστερό φρύδι και φτάνοντας μέχρι τη μέση του αυχένα».

«Επέζησε;» τον ρώτησε όλος έκπληξη ο Γιούνασσον.

«Ήταν σε άσχημη κατάσταση όταν έφτασε στα επείγοντα. Κόψαμε το τμήμα του βέλους που εξείχε και της κάναμε αξονική τομογραφία για να ελέγξουμε το κρανίο. Το βέλος είχε διαπεράσει τον εγκέφαλο. Το λογικό θα ήταν να είχε ήδη πεθάνει ή να βρισκόταν σε κώμα έπειτα από έναν τόσο σοβαρό τραυματισμό».

«Σε τι κατάσταση βρισκόταν;»

«Διατηρούσε συνεχώς τις αισθήσεις της. Κι όχι μόνο αυτό – παρόλο που ήταν κατατρομαγμένη, διατηρούσε τα λογικά της. Το μόνο της πρόβλημα ήταν πως είχε ένα βέλος στο κρανίο».

«Τι έκανες;»

«Πήρα μία λαβίδα, τράβηξα έξω το βέλος και επέδεσα την πληγή. Κάπως έτσι».

«Τα κατάφερε;»

«Η κατάσταση της ήταν κρίσιμη για μεγάλο διάστημα, αλλά για να είμαι ειλικρινής, θα μπορούσαμε να τη στείλουμε στο σπίτι της την ίδια μέρα που μας ήρθε. Δεν είχα ποτέ μου πιο υγιή ασθενή».

Ο Άντερς Γιούνασον αναρωτήθηκε μήπως ο καθηγητής Έλις τον κορόιδευε.

«Από την άλλη μεριά», συνέχισε ο Έλις, «πριν από λίγα χρόνια στη Στοκχόλμη, είχα έναν ασθενή σαράντα δύο χρόνων που είχε χτυπήσει ελαφρά το κεφάλι του σ' ένα παραθυρόφυλλο. Ένωσε αμέσως πολύ άσχημα και τον μετέφεραν με ασθενοφόρο στα επείγοντα. Όταν έφτασε σ' εμένα, είχε χάσει τις αισθήσεις του. Είχε ένα μικρό καρούμπαλο κι ελάχιστη αιμορραγία. Αλλά δεν ξύπνησε ποτέ και πέθανε ύστερα από εννιά μέρες στην Εντατική. Μέχρι σήμερα δεν έχω μάθει από τι πέθανε. Στο πρωτόκολλο της νεκροψίας γράψαμε “εγκεφαλική αιμορραγία λόγω ατυχήματος”, αλλά κανένας μας δεν ήταν ευχαριστημένος με την ανάλυση που κάναμε. Η αιμορραγία ήταν τόσο αμελητέα, που δε δικαιολογούσε σε καμία περίπτωση μία τέτοια εξέλιξη. Παρ' όλα αυτά, έπαψαν να λειτουργούν τα νεφρά, το συκώτι, η καρδιά και οι πνεύμονες. Όσο γερνώ, τόσο πιο πολύ σκέφτομαι πως πρόκειται για ρουλέτα. Προσωπικά, πιστεύω πως δε θ' ανακαλύψουμε ποτέ πώς ακριβώς λειτουργεί ο εγκέφαλος. Τι σκέφτεσαι να κάνεις;»

Χτύπησε ελαφρά την οθόνη μ' ένα στιλό.

«Είχα την ελπίδα πως εσύ θα μου έλεγες τι πρέπει να γίνει».

«Πες μου ποια είναι η εκτίμησή σου».

«Πρώτα απ' όλα, η σφαίρα είναι μάλλον μικρού διαμετρήματος. Διαπέρασε τον κρόταφο και σταμάτησε μέσα στον εγκέφαλο διανύοντας περίπου τέσσερα εκατοστά. Ακουμπά στην πλευρική κοιλότητα και στο σημείο εκείνο υπάρχει αιμορραγία».

«Τι ενέργειες πρέπει να γίνουν;»

«Θα χρησιμοποιήσω την ορολογία σου – θα πάρω μία λαβίδα και θα τραβήξω τη σφαίρα έξω, να βγει από το σημείο που μπήκε».

«Θαυμάσια. Αλλά εγώ θα χρησιμοποιούσα το λεπτότερο τσιμπιδάκι που θα είχα».

«Τόσο απλά;»

«Τι άλλο μπορούμε να κάνουμε σ' αυτή την περίπτωση; Αν αφήσουμε τη σφαίρα εκεί που είναι, η κοπέλα μπορεί να ζήσει και να φτάσει τα εκατό. Αλλά υπάρχει ένα ρίσκο. Μπορεί να εκδηλώσει επιληψία, ημικρανίες, μύρια κακά. Κι όταν σ' ένα χρόνο θα έχει κλείσει η πληγή, δε θα σου είναι και τόσο εύκολο να της τρυπήσεις το κρανίο και να τη χειρουργήσεις. Η σφαίρα δε βρίσκεται πολύ κοντά στις μεγάλες αρτηρίες. Θα σου συνιστούσα να τη βγάλεις, αλλά...»

«Αλλά;»

«Δεν είναι η σφαίρα που με ανησυχεί. Εδώ είναι το καταπληκτικό με τους τραυματισμούς στον εγκέφαλο – αν επέζησε με τη σφαίρα στο κεφάλι, είναι ένδειξη πως θα επιζήσει και μετά την αφαίρεση της σφαίρας. Το πρόβλημα εντοπίζεται περισσότερο εδώ». Έδειξε την οθόνη. «Γύρω από το σημείο εισόδου της σφαίρας υπάρχουν θραύσματα οστού. Βλέπω τουλάχιστον μία ντουζίνα με μήκος λίγων χιλιοστών. Ορισμένα από αυτά έχουν βυθιστεί στον εγκεφαλικό ιστό. Αυτό είναι που θα τη σκοτώσει αν δεν είσαι προσεκτικός».

«Το συγκεκριμένο τμήμα του εγκεφάλου έχει σχέση με την ικανότητα αντίληψης των αριθμών και με την ομιλία».

Ο Έλις ανασήκωσε τους ώμους του.

«Δεν έχω ιδέα σε τι χρησιμεύουν τα γκρίζα κύτταρα αυτής της περιοχής. Θα κάνεις ό,τι καλύτερο μπορείς. Εσύ θα τη χειρουργήσεις. Εγώ απλώς θα κοιτάζω. Μπορώ να πλυθώ και να δανειστώ μία μπλούζα;»

Ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ κοίταξε το ρολόι του και διαπίστωσε πως ήταν περασμένες τρεις το πρωί. Φορούσε χειροπέδες. Έκλεισε για λίγες στιγμές τα μάτια του. Ήταν ξεθεωμένος απ' την κούραση, αλλά η αδρεναλίνη τον κρατούσε σε εγρήγορση. Άνοιξε τα μάτια του και κοίταξε θυμωμένος τον αστυνομικό επιθεωρητή Τόμας Πάουλσον. Ο επιθεωρητής τον κοίταξε σοκαρισμένος. Κάθονταν μπροστά σ' ένα τραπέζι, στην κουζίνα μιας λευκής αγροικίας στην Γκοσεμπέρια, κοντά στη Νόσεμπρου. Ο Μίκαελ

είχε μάθει το όνομα της περιοχής μόλις δώδεκα ώρες νωρίτερα.

Η καταστροφή ήταν πλέον γεγονός.

«Ηλίθιε», είπε ο Μίκαελ.

«Άκουσέ με...»

«Ηλίθιε», επανέλαβε ο Μίκαελ. «Σου το είπα, διάβολε, πως είναι εξαιρετικά επικίνδυνος. Είπα πως θα έπρεπε να τον χειριστείτε σαν να είχατε μπροστά σας μια απασφαλισμένη χειροβομβίδα. Έχει δολοφονήσει τουλάχιστον τρεις ανθρώπους και το σώμα του είναι ατσάλενο. Σκοτώνει με τα ίδια του τα χέρια. Κι εσύ στέλνεις δύο επαρχιώτες μπάτσους για να τον συλλάβουν, λες και πρόκειται για μέθυσο οδηγό του σαββατόβραδου». Ο Μίκαελ έκλεισε ξανά τα μάτια του. Αναρωτιόταν τι άλλο θα πήγαινε στραβά εκείνη τη νύχτα.

Είχε βρει τη Λίσμπετ Σαλάντερ βαριά τραυματισμένη λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Ειδοποίησε την αστυνομία και κατάφερε να πείσει τους υπεύθυνους της Υπηρεσίας Διάσωσης να στείλουν ελικόπτερο για να μεταφερθεί η Λίσμπετ στο νοσοκομείο «Σαλγκρένσκα». Περιέγραψε λεπτομερώς το είδος των τραυμάτων της κοπέλας και είπε πως είχε πυροβοληθεί στο κεφάλι. Ο συνομηλητής του κατάλαβε πως η Σαλάντερ είχε ανάγκη από άμεση βοήθεια.

Πέρασε πάντως πάνω από μισή ώρα ώσπου να φτάσει το ελικόπτερο. Στο μεταξύ ο Μίκαελ είχε βγάλει δύο αυτοκίνητα από το στάβλο που χρησιμοποιούνταν και για γκαράζ. Είχε ανάψει τους προβολείς για να οριοθετήσει το σημείο προσγείωσης στο χωράφι μπροστά από το σπίτι.

Το προσωπικό του ελικοπτέρα και οι δύο νοσοκόμοι επέδειξαν τον συνηθισμένο τους επαγγελματισμό. Ο ένας νοσοκόμος πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες στη Λίσμπετ Σαλάντερ, ενώ ο άλλος ανέλαβε τον Αλεξάντερ Ζαλατσένκο, γνωστό ως Καρλ Άξελ Μπουντίν. Ο Ζαλατσένκο ήταν πατέρας της Λίσμπετ Σαλάντερ και ο χειρότερος εχθρός της. Είχε αποπειραθεί να τη σκοτώσει και είχε αποτύχει. Ο Μίκαελ τον είχε βρει σοβαρά τραυματισμένο στην ξυλαποθήκη της απόμερης αγροικίας. Το πρόσωπό του ήταν άσχημα τραυματισμένο από την τσεκουριά που είχε δεχτεί, ενώ είχε κι ένα κάταγμα στο πόδι.

Ο Μίκαελ έκανε ό,τι μπορούσε για τη Λίσμπετ ενόσω περίμενε το ελικόπτερο. Πήρε ένα καθαρό σεντόνι από μια ιματιοθήκη, το έσκισε κι έφτιαξε επίδεσμο. Παρατήρησε πως το αίμα είχε πήξει στην περιοχή εισόδου της σφαίρας και στην αρχή δεν ήξερε αν θ' αποτολούσε να την επιδέσει. Τελικά έδωσε χαλαρά το σκισμένο σεντόνι γύρω από το κεφάλι της, ώστε να μην είναι εκτεθειμένη η πληγή σε μικρόβια και βρομιές. Σταμάτησε την αιμορραγία που είχε προκληθεί στο γοφό και τον ώμο με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Βρήκε σ' ένα ντουλάπι μια φαρδιά μονωτική ταινία και τη χρησιμοποίησε για να κλείσει τα τραύματα. Με μια βρεγμένη πετσέτα σφούγγισε το πρόσωπό της καθαρίζοντάς το απ' την πολλή βρομιά.

Δεν πήγε στην ξυλαποθήκη να βοηθήσει τον Ζαλατσένκο. Δε νοιάστηκε ούτε στο ελάχιστο γι' αυτόν.

Ενώ περίμενε την Υπηρεσία Διάσωσης, τηλεφώνησε στην Έρικα Μπέργκερ και της εξήγησε την κατάσταση.

«Είσαι σώος και αβλαβής;» τον ρώτησε η Έρικα.

«Είμαι καλά», απάντησε ο Μίκαελ. «Η Λίσμπετ είναι τραυματισμένη».

«Καθμένη κοπέλα», είπε η Έρικα Μπέργκερ. «Το βράδυ διάβασα την αναφορά που είχε γράψει κάποτε ο Μπιερκ με τα συμπεράσματα της έρευνάς του για λογαριασμό της Ασφάλειας. Πώς θα το χειριστείς το ζήτημα;»

«Δεν αντέχω ούτε να το σκέφτομαι», είπε ο Μίκαελ.

Ενώ μιλούσε με την Έρικα, καθόταν στο πάτωμα δίπλα στον καναπέ και κοιτούσε άγρυπνα τη Λίσμπετ Σαλάντερ. Της είχε βγάλει τα παπούτσια και το παντελόνι για να της επιδέσει το τραύμα στο γοφό. Εκεί που καθόταν, έτυχε ν' ακουμπήσει το χέρι του στο παντελόνι που βρισκόταν στο πάτωμα κι αισθάνθηκε κάτι σκληρό σε μία τσέπη. Ήταν ένας υπερφορητός υπολογιστής Παλμ T3. Συνοφρωώθηκε και τον παρατήρησε συλλογισμένος. Όταν άκουσε το ελικόπτερο να έρχεται, τον έβαλε στην εσωτερική τσέπη του σακακιού του. Μια και ήταν ακόμα μόνος, έσκυψε κι έψαξε όλες τις τσέπες της Λίσμπετ Σαλάντερ. Βρήκε τα κλειδιά του διαμερίσματός της στη Μοσεμπάκε κι ένα διαβατήριό στο όνομα Ιρένε Νέσερ. Έκρυψε στα γρήγορα ό,τι βρήκε σε μια θήκη της τσάντας του υπολογιστή του.

Λίγα λεπτά μετά την προσγείωση του ελικοπτέρου της Υπηρεσίας Διάσωσης, έφτασε και το πρώτο περιπολικό με τον Φρέντρικ Τούρστενσον και τον Γκούναρ Άντερσον του τμήματος της Τρολχέτα. Ύστερα έφτασε ο επιθεωρητής Τόμας Πάουλσον, που τέθηκε αμέσως επικεφαλής. Ο Μίκαελ τον πλησίασε κι άρχισε να του εξηγεί τι είχε συμβεί. Ο Πάουλσον έδινε την εντύπωση ενός μαλθακού κρατικού λειτουργού. Με την άφιξή του άρχισαν να στραβώνουν τα πράγματα.

Δεν έδειχνε να καταλαβαίνει για τι πράγμα τού μιλούσε ο Μίκαελ. Ήταν αναστατωμένος και το μόνο που έβλεπε ήταν πως η τάλαιπωρημένη και τραυματισμένη κοπέλα που κειτόταν στο πάτωμα μπροστά στον καναπέ ήταν η καταζητούμενη για τριπλή δολοφονία Λίσμπετ Σαλάντερ. Μία υπέροχη λεία. Ο Πάουλσον ρώτησε τρεις φορές το νοσοκόμο που έβαζε τα δυνατά του για να βοηθήσει τη Σαλάντερ αν γινόταν να τη συλλάβει επιτόπου. Ο νοσοκόμος σηκώθηκε στο τέλος, του έβαλε τις φωνές και του είπε να κρατηθεί σε απόσταση.

Ύστερα ο Πάουλσον επικεντρώθηκε στον τραυματισμένο Αλεξάντερ Ζαλατσένκο, που βρισκόταν στην ξυλαποθήκη. Ο Μίκαελ άκουσε τον Πάουλσον να αναφέρει στον ασύρματο πως η Σαλάντερ είχε αποπειραθεί να σκοτώσει κι άλλον άνθρωπο.

Ο Μίκαελ εξοργίστηκε με τον Πάουλσον, ο οποίος προφανώς δεν άκουγε λέξη. Ύψωσε τον τόνο της φωνής του και τον παρότρυνε να τηλεφωνήσει στον αστυνομικό επιθεωρητή Γιαν Μπουμπλάνσκι στη Στοκχόλμη. Έβγαλε το κινητό του και προσφέρθηκε να τον πάρει ο ίδιος, αλλά ο Πάουλσον δεν ενδιαφέρθηκε.

Στη συνέχεια ο Μίκαελ έκανε δύο σφάλματα.

Γεμάτος αποφασιστικότητα, του εξήγησε πως ο πραγματικός δράστης της τριπλής δολοφονίας ήταν ένας άντρας που λεγόταν Ρόναλντ Νίντερμαν, ένα θηρίο που έπασχε από εγγενή αναληγσία, και πως εκείνη τη στιγμή βρισκόταν δεμένος σ' ένα χαντάκι στο δρόμο που οδηγούσε στη Νόσεμπρου. Ο Μίκαελ περιέγραψε τα κατατόπια για να βρουν τον Νίντερμαν και συμβούλεψε τον Πάουλσον σχετικά με την κινητοποίηση της αστυνομίας, λέγοντάς του πως χρειαζόταν μία διμοιρία με βαρύ οπλισμό για να καταφέ-

ρει να τον πιάσει. Ο Πάουλσον τον ρώτησε πώς είχε βρεθεί στο χαντάκι ο Νίντερμαν κι ο Μίκαελ του αποκριθήκε αυθόρμητα πως τον είχε απειλήσει με όπλο.

«Υπό την απειλή όπλου;» ρώτησε ο επιθεωρητής Πάουλσον.

Μέχρι εκείνη την ώρα ο Μίκαελ θα έπρεπε να είχε καταλάβει πως ο Πάουλσον ήταν ένας βλάκας με περικεφαλαία. Θα έπρεπε να είχε τηλεφωνήσει ο ίδιος από το κινητό του στον Γιαν Μπουμπλάνσκι για να τον παρακαλέσει να επέμβει ώστε να διαλυθεί η ομίχλη που τύλιγε τον Πάουλσον. Αντί γι' αυτό, διέπραξε το δεύτερο σφάλμα του. Παρέδωσε το όπλο που είχε στην τσέπη του σακακιού του – το Κολτ 1911 Γκόβερνμεντ που είχε βρει την προηγούμενη μέρα στο διαμέρισμα της Λίσμπετ Σαλάντερ στη Στοκχόλμη. Με αυτό το όπλο είχε καταφέρει να κάνει καλά τον Ρόναλτ Νίντερμαν.

Ο Πάουλσον συνέλαβε τον Μίκαελ Μπλούμκβιστ για παράνομη οπλοκατοχή. Ύστερα διέταξε τους αστυνομικούς Τούρστενσον και Άντερσον να πάνε στο σημείο του δρόμου που είχε υποδείξει ο Μίκαελ για να διαπιστώσουν αν υπήρχε ίχνος αλήθειας στα λεγόμενά του – αν πράγματι βρισκόταν εκεί στο χαντάκι ένας άντρας δεμένος σε μία πινακίδα που προειδοποιούσε για το πέρας ελαφιών. Αν ήταν εκεί, θα του φορούσαν χειροπέδες και θα τον οδηγούσαν στην αγροικία της Γκοσεμπέρια.

Ο Μίκαελ διαμαρτυρήθηκε αμέσως λέγοντας πως ο Ρόναλτ Νίντερμαν δεν ήταν ένας άνθρωπος που μπορούσες εύκολα να πιάσεις και να του φορέσεις χειροπέδες – ήταν ένας επικίνδυνος δολοφόνος. Ο Πάουλσον επέλεξε να αγνοήσει τις διαμαρτυρίες του Μίκαελ, κι εκείνος, κουρασμένος πια από την κατάσταση, ξέσπασε αποκαλώντας τον Πάουλσον ανίκανο ηλίθιο και φωνάζοντας πως οι αστυνομικοί δεν έπρεπε να λύσουν τον Ρόναλτ Νίντερμαν χωρίς πρώτα να καλέσουν ενισχύσεις.

Το ξέσπασμά του είχε ως αποτέλεσμα να του περάσουν χειροπέδες και να τον βάλουν στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του επιθεωρητή Πάουλσον. Ο Πάουλσον βρίζοντας είπε στους Τούρστενσον και Άντερσον να εξαφανιστούν με το περιπολικό τους. Η μόνη αχτίδα φωτός στο σκοτάδι ήταν πως η Λίσμπετ Σαλάντερ είχε μεταφερθεί στο ελικόπτερο, που πέρασε πετώντας πάνω από τις κορυ-

φές των δέντρων, κατευθυνόμενο προς το νοσοκομείο «Σαλγκρέν-σκα». Ο Μίκαελ ένιωθε ανίσχυρος. Δεν είχε καμιά δυνατότητα να επικοινωνήσει και να μιλήσει με κάποιον, και το μόνο που έλπιζε ήταν ότι θα προσφερόταν στη Λίσμπητ η κατάλληλη περίθαλψη.

Ο γιατρός Άντερς Γιούνασον έκανε δύο βαθιές τομές μέχρι το οστό του κρανίου και δίπλωσε το δέρμα γύρω από το σημείο εισόδου της σφαίρας. Χρησιμοποίησε ειδικούς συνδετήρες για να σταθεροποιήσει το άνοιγμα. Μια νοσοκόμα τοποθέτησε με προσοχή μέσα έναν αναρροφητήρα για την απομάκρυνση του αίματος. Ύστερα ήρθε η σειρά του ανατριχιαστικού μέρους. Ο Γιούνασον χρησιμοποίησε ένα χειρουργικό τρυπάνι για να φαρδύνει λίγο το άνοιγμα στο κρανίο. Η διαδικασία ήταν εκνευριστικά αργή.

Τελικά το άνοιγμα μεγάλωσε αρκετά, δίνοντας στο γιατρό τη δυνατότητα να προσεγγίσει τον εγκέφαλο της Λίσμπητ Σαλάντερ. Εισήγαγε προσεκτικά έναν καθετήρα και διεύρυνε λίγα χιλιοστά την πληγή στο εσωτερικό του εγκεφάλου. Ύστερα τοποθέτησε έναν λεπτότερο καθετήρα κι εντόπισε τη σφαίρα. Από την ακτινογραφία έβλεπε πως η σφαίρα είχε πάρει κλίση σαράντα πέντε μοιρών ως προς τη νοητή ευθεία που την ένωνε με το σημείο εισόδου της. Με τον καθετήρα έσπρωξε ελαφρά και με μεγάλη προσοχή τη μία άκρη της σφαίρας. Ύστερα από κάμποσες αποτυχημένες απόπειρες κατάφερε να τη σηκώσει μία ιδέα και να τη στρέψει στην κατάλληλη θέση. Στο τέλος, τοποθέτησε μέσα μία λεπτή λαβίδα με οδοντωτές άκρες. Έπιασε σταθερά τη σφαίρα και τράβηξε πάνω τη λαβίδα. Η σφαίρα βγήκε χωρίς ιδιαίτερη δυσκολία. Την κοίταξε για λίγο στο φως και διαπίστωσε πως ήταν ανέπαφη. Ύστερα την άφησε σ' ένα δοχείο.

«Γάζα», είπε. Του την έδωσαν αμέσως.

Έριξε μια ματιά στο ηλεκτροκαρδιογράφημα. Η καρδιά της ασθενούς του λειτουργούσε κανονικά.

«Λαβίδα». Κατέβασε προς τα κάτω έναν ισχυρό μεγεθυντικό φακό που ήταν προσαρμοσμένος σε τρίποδα και τον τοποθέτησε πάνω από την περιοχή της ορθάνοιχτης πληγής.

«Προσεκτικά», του είπε ο Φρανκ Έλις.

Τα επόμενα σαράντα πέντε λεπτά ο Άντερς Γιούνασον αφαίρεσε τουλάχιστον τριάντα δύο μικροσκοπικά θραύσματα οστού γύρω από το σημείο εισόδου της σφαιράς. Το μικρότερο από αυτά μετά βίας φαινόταν με γυμνό μάτι.

Ενώ ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ προσπαθούσε απεγνωσμένα να πιάσει το τηλέφωνό του που βρισκόταν στην μπροστινή τσέπη του σακακιού του –πράγμα αδύνατον αφού φορούσε χειροπέδες– έφτασαν στην Γκοσεμπέρια κι άλλα αυτοκίνητα με αστυνομικούς και το προσωπικό της Σήμανσης. Ο επιθεωρητής Πάουλσον τους έδωσε οδηγίες. Έπρεπε να βρουν αποδεικτικά στοιχεία στην ξυλαποθήκη και να ψάξουν εξονυχιστικά όλο το σπίτι. Κατάσχεσαν πολλά όπλα. Ο Μίκαελ τους κοιτούσε παραιτημένος από τη θέση του στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου του Πάουλσον.

Έπειτα από μία ώρα και κάτι, ο Πάουλσον άρχισε να συνειδητοποιεί πως οι αστυνομικοί Τούρστενσον και Άντερσον δεν είχαν επιστρέψει από την αποστολή τους, που δεν ήταν άλλη από το να μαζέψουν τον Ρόναλντ Νίντερμαν. Με την ανησυχία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του, πήρε μαζί του τον Μίκαελ στην κουζίνα και τον παρακάλεσε να του επαναλάβει την περιγραφή της διαδρομής.

Ο Μίκαελ έκλεισε τα μάτια του.

Ήταν ακόμα στην κουζίνα με τον Πάουλσον όταν επέστρεψαν οι άντρες της ειδικής δύναμης εφόδου που είχαν σπεύσει προς διάσωση των αστυνομικών Τούρστενσον και Άντερσον. Ανέφεραν πως είχαν βρει τον Γιούναρ Άντερσον νεκρό, με σπασμένο λαιμό. Ο συνάδελφός του Φρέντρικ Τούρστενσον ζούσε, αλλά είχε υποστεί σοβαρή κακοποίηση. Και οι δυο τους είχαν βρεθεί στο χαντάκι, δίπλα στην προειδοποιητική πινακίδα. Τα υπηρεσιακά τους όπλα και το περιπολικό είχαν κάνει φτερά.

Ξαφνικά, ο Τόμας Πάουλσον δεν είχε πια μπροστά του μια ελεγχόμενη κατάσταση, αλλά τη δολοφονία ενός αστυνομικού κι έναν φευγάτο ντεσπεράντο.

«Ηλίθιε», επανέλαβε ο Μίκαελ Μπλούμκβιστ.

«Δε βοηθάει το να βρίζεις την αστυνομία».

«Στο σημείο αυτό, συμφωνώ μαζί σου. Αλλά θα σε στοιμώξω άσχημα για υπηρεσιακό λάθος. Προτού καν ξεμπερδέψω μαζί σου, θα έχεις ανακηρυχτεί ο βλακωδέστερος αστυνομικός της Σουηδίας. Θα βρεθείς να φιγουράρεις σε όλες τις εφημερίδες».

Η απειλή περί δημόσιας γελοιοποίησης ήταν προφανώς το μοναδικό πράγμα που έτσουξε τον Τόμας Πάουλσον. Φαινόταν πολύ ανήσυχος.

«Τι προτείνεις;»

«Απαιτώ να τηλεφωνήσεις στον επιθεωρητή Γιαν Μπουμπλάνσκι, στη Στοκχόλμη. Τώρα».

Η επιθεωρήτρια Σόνια Μούντιγκ ξύπνησε μ' ένα τίναγμα όταν χτύπησε το κινητό της τηλέφωνο που φορτιζόταν στην πρίζα, στην άλλη άκρη της κρεβατοκάμαρας. Κοίταξε το ρολόι στο κομοδίνο και διαπίστωσε προς μεγάλη της απογοήτευση πως η ώρα ήταν τέσσερις και κάτι το πρωί. Κοίταξε τον άντρα της, που συνέχιζε να ροχαλίζει ατάραχος. Θα κοιμόταν του καλού καιρού ακόμα κι αν έπεφταν βόμβες. Σηκώθηκε από το κρεβάτι παραπατώντας και βρήκε το κατάλληλο πλήκτρο στο κινητό της.

Ο Γιαν Μπουμπλάνσκι, σιέφτηκε, ποιος άλλος;

«Έχει έρθει ο κόσμος τα πάνω κάτω στην περιοχή της Τρολχέτα», της είπε ο αρχηγός της, αφήνοντας κατά μέρος τις τυπικότητες. «Το τρένο X2000 για το Γκέτεμποργκ φεύγει στις πέντε και δέκα».

«Τι συνέβη;»

«Ο Μπλούμκβιστ βρήκε τη Σαλάντερ, τον Νίντερμαν και τον Ζαλατσένκο. Ο Μπλούμκβιστ συνελήφθη για εξύβριση αστυνομικού, αντίσταση κατά της αρχής και παράνομη οπλοκατοχή. Η Σαλάντερ μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο “Σαλγκρένσκα” με μία σφαίρα στο κεφάλι. Ο Ζαλατσένκο βρίσκεται επίσης στο “Σαλγκρένσκα” με τραύμα στο κεφάλι από τσεκούρι. Ο Νίντερμαν είναι ελεύθερος. Τη νύχτα δολοφόνησε έναν αστυνομικό».

Η Σόνια Μούντιγκ ανοιγόκλεισε δυο φορές τα μάτια της. Ένωθε πολύ κουρασμένη. Ήθελε να χωθεί στο κρεβάτι και να πάρει ένα μήνα άδεια.

«Χ2000, στις πέντε και δέκα. Εντάξει. Τι θα κάνω;»

«Πήγαινε με ταξί στον Κεντρικό Σιδηροδρομικό Σταθμό. Θα σε συνοδεύσει ο Γέρκερ Χόλμπερ. Θα έρθετε σε επαφή με τον επιθεωρητή Τόμας Πάουλσον στην αστυνομία της Τρολχέτα. Είναι υπεύθυνος σε μεγάλο βαθμό για την αναστάτωση της νύχτας. Σύμφωνα με τον Μπλούμκβιστ είναι βλάκας ο άνθρωπος.»

«Μίλησες με τον Μπλούμκβιστ;»

«Ο Πάουλσον τον έχει συλλάβει και είναι με χειροπέδες. Κατάφερα να πείσω τον Πάουλσον να κρατήσει για λίγο το ακουστικό στο αντί του Μπλούμκβιστ για να μιλήσουμε. Τώρα πηγαίνω προς την Αστυνομική Διεύθυνση της Κούνσχολμ. Θα προσπαθήσω να ριξω φως στα τεκταινόμενα. Θα επικοινωνούμε με τα κινητά μας.»

Η Σόνια Μούντιγκ ξανακοίταξε την ώρα. Τηλεφώνησε για ταξί και ύστερα πήγε στο μπάνιο να κάνει ντους και να βουρτίσει τα δόντια της. Χτένισε τα μαλλιά της, φόρεσε μαύρο παντελόνι, μαύρο πουλόβερ, γκρι σακάκι κι από πάνω ένα βυσσινί δερμάτινο τζάκετ. Έβγαλε το υπηρεσιακό της περιστροφό στην τσάντα της, ταρακούνησε τον άντρα της για να τον ξυπνήσει, του εξήγησε πού θα πήγαινε και του είπε να φροντίσει τα παιδιά τους το πρωί. Τη στιγμή που έβγαινε από την εξώπορτα, έφτασε το ταξί της.

Δεν ήταν ανάγκη να ψάξει για το συνάδελφό της, τον επιθεωρητή Γέρκερ Χόλμπερ. Σκέφτηκε πως θα τον έβρισκε στο εστιατόριο του τρένου, όπως και έγινε. Ο Χόλμπερ της είχε ήδη παραγγείλει σάντουιτς και καφέ. Κάθισαν για πέντε λεπτά σιωπηλοί, τρώγοντας το πρωινό τους. Στο τέλος, ο Χόλμπερ παραμέρισε το φλιτζάνι του.

«Ίσως θα έπρεπε ν' αλλάξουμε επάγγελμα», της είπε.

Στις τέσσερις το πρωί έφτασε επιτέλους στην Γκοσεμπέρια ο επιθεωρητής της Δίωξης Εγκλήματος Μάρκουσ Ερλάντερ, που εργαζόταν στην αστυνομία του Γκέτεμποργκ. Αποδέσμευσε τον Τόμας Πάουλσον από το δυσβάσταχτο φορτίο του κι ανέλαβε την καθο-

δήγηση των ερευνών. Ο Ερλάντερ ήταν γύρω στα πενήντα, στρουμπουλός, γκριζομάλλης και συμπαθητικός. Μία από τις πρώτες ενέργειές του ήταν να βγάλει τις χειροπέδες από τον Μίκαελ και να του προσφέρει κουλουράκια και καφέ. Κάθισαν στο σαλόνι να κουβεντιάσουν μόνοι τους.

«Μίλησα με τον Μπουμπλάνσκι», είπε ο Ερλάντερ. «Γνωρίζομαστε εδώ και πολλά χρόνια. Λυπάμαι για τη συμπεριφορά του Πάουλσον».

«Τη νύχτα οδήγησε έναν αστυνομικό στο θάνατο», δήλωσε ο Μίκαελ.

Ο Ερλάντερ έγνεψε συμφωνώντας.

«Γνώριζα προσωπικά τον αστυνομικό Γκούναρ Άντερσον. Προτού μετατεθεί στην Τρολχέτα υπηρετούσε στο Γκέτεμποργκ. Έχει μια κόρη τριών χρόνων».

«Λυπάμαι. Προσπάθησα να τον προειδοποιήσω...»

Ο Ερλάντερ έγνεψε καταφατικά.

«Το κατάλαβα. Του φώναξες και γι' αυτό σου έβαλε χειροπέδες. Εσύ ήσουν που ξεσκέπασες τον Βένερστρεμ. Ο Μπουμπλάνσκι λέει πως είσαι ένας ανεξάρτητος, ζόρικος δημοσιογράφος και παλαβός ντετέκτιβ, και πως είναι πιθανόν να ξέρεις για ποιο πράγμα μιλάς. Μπορείς να με βοηθήσεις να κατανοήσω την υπόθεση;»

«Βρισκόμαστε μπροστά στην επίλυση της υπόθεσης της δολοφονίας των φίλων μου –του Νταγκ Σβένσον και της Μίας Γιόχανσον στο Ένσεντε–, καθώς και της δολοφονίας ενός ανθρώπου που δεν ήταν φίλος μου... Του δικηγόρου Νιλς Μπιούρμαν, κηδεμόνα-επιμελητή της Λίσμπετ Σαλάντερ».

Ο Ερλάντερ κούνησε το κεφάλι του.

«Όπως ξέρεις, η αστυνομία κυνηγάει τη Λίσμπετ Σαλάντερ από το Πάσχα. Είναι ύποπτη για τη διάπραξη τριών φόνων. Το πρώτο που σου ξεκαθαρίζω είναι πως είναι αθώα. Υπήρξε θύμα».

«Δεν είχα καμιά σχέση με την υπόθεση Σαλάντερ, αλλά ύστερα απ' όσα έχουν γραφτεί στον Τύπο δυσκολεύομαι να πιστέψω πως είναι εντελώς αθώα».

«Κι όμως, έτσι είναι τα πράγματα. Είναι αθώα. Ο πραγματικός δολοφόνος είναι ο Ρόναλντ Νίντερμαν, που τη νύχτα σκότωσε και

το συνάδελφό σου, τον Γκούναρ Άντερσον. Δουλεύει για λογαριασμό του Καρλ Άξελ Μπουντίν».

«Λες για τον Μπουντίν που βρίσκεται στο “Σαλγκρένσκα” με το τσεκούρι στο κεφάλι».

«Στην πραγματικότητα το τσεκούρι δεν είναι πια σφηνωμένο στο κεφάλι του. Προφανώς του την έφερε η Λίσμπετ. Το αληθινό του όνομα είναι Αλεξάντερ Ζαλατσένκο. Είναι πατέρας της Λίσμπετ και πρώην επαγγελματίας δολοφόνος της ρωσικής Στρατιωτικής Υπηρεσίας Πληροφοριών. Αυτομόλησε στη Σουηδία τη δεκαετία του '70 κι από τότε δούλεψε για την Ασφάλεια μέχρι την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης. Μετά έγινε ελεύθερος επαγγελματίας. Γκάνγκστερ».

Ο Ερλάντερ κοίταξε επιφυλακτικά τον άντρα που βρισκόταν μπροστά του. Ο Μίκαιελ Μπλούμκβιστ ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Έδειχνε πάντως να κρύνει κι ήταν ψόφιος στην κούραση. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, η επιχειρηματολογία του ήταν σε λογικά πλαίσια. Ο Ερλάντερ δεν πίστευε και πολύ όσα του είχε πει ο Πάουλσον, πάντως ο τελευταίος τον είχε προειδοποιήσει για τον Μπλούμκβιστ. Του είχε πει πως ο Μπλούμκβιστ ξεφούρνιζε ανοησίες περί Ρώσων πρακτόρων και Γερμανών επαγγελματιών δολοφόνων, πράγματα διόλου συνηθισμένα για τη σουηδική Δίωξη Εγκλήματος. Ο Μπλούμκβιστ είχε φτάσει τώρα σ' εκείνο το σημείο της ιστορίας το οποίο αρνούσαν ν' ακούσει ο Πάουλσον. Αλλά στο χαντάκι του δρόμου για τη Νόσεμπερου είχε βρεθεί ένας αστυνομικός νεκρός κι ένας άλλος σοβαρά τραυματισμένος, κι έτσι ο Ερλάντερ ήταν πρόθυμος ν' ακούσει παρακάτω. Παρ' όλα αυτά, διακρινόταν μια δυσπιστία στη φωνή του.

«Εντάξει, λοιπόν. Ένας Ρώσος πράκτορας».

Ο Μπλούμκβιστ χαμογέλασε κουρασμένα. Αντιλαμβανόταν πόσο γελοία ακουγόταν η ιστορία του.

«Ένας Ρώσος πρώην πράκτορας. Είμαι σε θέση ν' αποδείξω όλους τους ισχυρισμούς μου».

«Συνέχισε».

«Τη δεκαετία του '70 ο Ζαλατσένκο ανήκε στην αφρόκριμα των κατασκόπων. Αυτομόλησε και η Ασφάλεια του πρόσφερε κατα-

φύγιο. Απ' όσο ξέρω δεν ήταν και η μοναδική περίπτωση μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης».

«Σύμφωνοι».

«Όπως είπα και πριν, δεν ξέρω τι ακριβώς συνέβη εδώ τη νύχτα, πάντως η Λίσμπετ βρήκε τα ίχνη του πατέρα της και ήρθε. Δεν τον είχε δει τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια. Ο πατέρας της κακοποιούσε τη μητέρα της. Η γυναίκα πέθανε αργότερα εξαιτίας των μόνιμων βλαβών που είχε πάθει. Προσπάθησε να σκοτώσει την κόρη του και είναι ηθικός αυτουργός για τους φόνους που διέπραξε ο Ρόναλντ Νίντερμαν – του Νταγκ Σβένσον και της Μίας Γιόχανσον. Ευθύνεται επίσης για την απαγωγή της Μίριαμ Βου, φίλης της Λίσμπετ – σου θυμίζω τον περίφημο ανεπίσημο πυγμαχικό αγώνα του Πάολο Ρομπέρτο με τον Νίντερμαν, στη Νίκβαρν».

«Αν η Λίσμπετ Σαλάντερ κατέβασε το τσεκούρι στο κεφάλι του πατέρα της, τότε δεν είναι κι εντελώς αθώα».

«Η Λίσμπετ Σαλάντερ έχει τρία τραύματα στο κορμί της από σφαίρες. Θα μπορούσε κανείς να υποστηρίξει πως επρόκειτο για αυτοάμυνα. Αναρωτιέμαι αν...»

«Ναι;»

«Η Λίσμπετ ήταν μέσα στη βρομιά. Καταλασπωμένη. Τα μαλλιά της ήταν σαν ξεραμένα κόπρανα. Είχε μπει χώμα μέσα στα ρούχα που φορούσε. Σαν να την είχαν θάψει. Κι είναι ολοφάνερο πως ο Νίντερμαν έχει το συνήθειο να θάβει ανθρώπους. Η αστυνομία της Σεντερέλιε βρήκε δύο τάφους στην περιοχή της αποθήκης που ανήκει στη “Λέσχη μοτοσικλετιστών του Σβάβελσε”, στη Νίκβαρν».

«Τρεις τάφους βρήκαν. Ανακάλυψαν άλλον έναν αργά χτες βράδυ. Αλλά αν πυροβόλησαν κι έθαψαν τη Λίσμπετ Σαλάντερ, πώς κυκλοφορεί μετά μ' ένα τσεκούρι στο χέρι;»

«Δεν ξέρω τι συνέβη, αλλά η Λίσμπετ είναι αφάνταστα ευρηματική. Προσπάθησα να πείσω τον Πάουλσον να φέρει μια ομάδα σκυλιών...»

«Έρχονται σε λίγο».

«Ωραία».

«Ο Πάουλσον σε συνέλαβε για εξύβριση».

«Μπορώ να αντικρούσω τους ισχυρισμούς του. Τον είπα ηλί-

θιο, ανίκανο ηλίθιο και βλάκα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση κανένα από αυτά τα επίθετα δεν είναι υβριστικό, κι αν είναι, οπωσδήποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί ψευδές».

«Χμμ. Σε συνέλαβε, όμως, και για παράνομη οπλοκατοχή».

«Έκανα το λάθος να του παραδώσω ένα όπλο. Δε θα ήθελα να αναφερθώ στο ζήτημα αν δε συμβουλευτώ πρώτα το δικηγόρο μου».

«Σύμφωνοι. Το αφήνουμε στην άκρη. Έχουμε να κουβεντιάσουμε για σοβαρότερα θέματα. Τι ξέρεις γι' αυτόν τον Νίντερμαν;»

«Είναι δολοφόνος. Ο άνθρωπος έχει κάποιο φυσικό ελάττωμα. Είναι πάνω από δύο μέτρα κι έχει ασαλένιους μυς. Είναι σαν ρομπότ. Ρώτα τον Πάολο Ρομπέρτο, που πυγμάχησε μαζί του. Πάσχει από εγγενή αναλγησία. Οι νευρικές συνάψεις και οι νευροδιαβιβαστές του σώματός του δε λειτουργούν σωστά κι έτσι δεν αισθάνεται πόνο. Είναι Γερμανός, γεννήθηκε στο Αμβούργο και στην εφηβεία του ήταν σκίνχεντ. Είναι επικίνδυνος και κυκλοφορεί ελεύθερος».

«Έχεις καμιά ιδέα για το πού κατευθύνεται;»

«Όχι. Ξέρω μόνο πως σας τον είχα έτοιμο για να τον παραλάβετε, ώσπου κατέφθασε ο ηλίθιος από την Τρολχέτα για να τεθεί επικεφαλής».

Λίγο πριν από τις πέντε το πρωί, ο γιατρός Άντερς Γιούνασον έβγαλε τα λερωμένα χειρουργικά γάντια του και τα πέταξε στα σκουπίδια. Μια νοσοκόμα τοποθέτησε καταπλάσματα στην πληγή του γοφού. Ο Γιούνασον κοίταξε το ξυρισμένο και ταλαιπωρημένο κεφάλι της Λίσμπετ Σαλάντερ. Ο επίδεσμος βρισκόταν ήδη στη θέση του.

Ο Γιούνασον ένωσε μια ξαφνική τρυφερότητα για την κοπέλα, παρόμοια μ' αυτή που ένωθε και για άλλους ασθενείς που είχε χειρουργήσει. Σύμφωνα με τις εφημερίδες, η Λίσμπετ Σαλάντερ ήταν μια ψυχωσική γυναίκα και κατ' εξακολούθηση δολοφόνος. Στα δικά του τα μάτια ήταν σαν ένα σπουργίτι πληγωμένο από σκάγια. Κούνησε το κεφάλι του με νόημα και κοίταξε το γιατρό Φρανκ Έλις, που τον παρατηρούσε χαρούμενος.

«Είσαι καταπληκτικός χειρουργός», είπε ο Έλις.

«Μπορώ να σε κεράσω πρωινό;»

«Θα βρούμε κάπου εδώ τηγανίτες και μαρμελάδα;»

«Κρέπες», είπε ο Άντρος Γιούναςον. «Στο σπίτι μου. Θα τηλεφωνήσω στη γυναίκα μου να την ειδοποιήσω και μετά παίρνουμε ταξί». Κοντοστάθηκε και κοίταξε την ώρα. «Τώρα που το ξανασκέφτομαι, καλύτερα να μην τηλεφωνήσουμε».

Η δικηγόρος Ανίκα Τζιανίνι τινάχτηκε στον ύπνο της και ξύπνησε. Έστρεψε το κεφάλι στα δεξιά της και είδε πως η ώρα ήταν έξι και δύο λεπτά. Το πρώτο της ραντεβού με πελάτη ήταν στις οχτώ το πρωί. Γύρισε προς τα αριστερά και κοίταξε τον άντρα της. Ο Ενρίκο Τζιανίνι κοιμόταν ήρεμα και στην καλύτερη περίπτωση θα ξυπνούσε στις οχτώ. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της, σηκώθηκε κι έβαλε σε λειτουργία την καφετιέρα. Έκανε ντους κι έμεινε αρκετή ώρα στο μπάνιο. Φόρεσε μαύρο παντελόνι, ένα λευκό πόλο και κόκκινο σακάκι. Έψησε δύο φέτες ψωμί, έβαλε πάνω τους τυρί, τις άλειψε με μαρμελάδα πορτοκάλι, πρόσθεσε και μία φέτα αβοκάντο και πήγε στο καθιστικό να φάει το πρωινό της, τη στιγμή που άρχιζαν οι πρωινές ειδήσεις των έξι και μισή. Ήπιε μια γουλιά καφέ κι όπως άνοιγε το στόμα της να δαγκώσει μια μπουκιά άκουσε τον τίτλο της είδησης.

Ένας αστυνομικός νεκρός κι άλλος ένας σοβαρά τραυματισμένος. Δραματικές εξελίξεις τη νύχτα: σύλληψη της καταζητούμενης για τριπλή δολοφονία Λίσμπετ Σαλάντερ.

Στην αρχή δυσκολεύτηκε να καταλάβει το περιεχόμενο. Η πρώτη της εντύπωση ήταν πως η Λίσμπετ Σαλάντερ είχε σκοτώσει έναν αστυνομικό. Οι πληροφορίες που έδινε το δελτίο ειδήσεων ήταν λιγοστές, αλλά σιγά σιγά η Ανίκα Τζιανίνι κατάλαβε πως καταζητούσαν για τη δολοφονία έναν άντρα τριάντα επτά χρόνων. Το όνομά του δεν αναφερόταν. Η Λίσμπετ Σαλάντερ ήταν βαριά τραυματισμένη και νοσηλευόταν στο νοσοκομείο «Σαλγκρένσκα», στο Γκέτεμποργκ.

Η Ανίκα άλλαξε κανάλι αλλά δεν έμαθε περισσότερα. Πήρε το κινητό της και τηλεφώνησε στον Μίκαελ Μπλούμκβιστ, τον αδερφό της. Άκουσε το μήνυμα περί μη διαθεσιμότητας του συνδρομητή και

την έπιασε φόβος. Ο Μίκαελ της είχε τηλεφωνήσει το προηγούμενο βράδυ καθώς πήγαινε στο Γκέτεμποργκ για να βρει τη Λίσιμπετ Σαλάντερ και το δολοφόνο Ρόναλντ Νίντερμαν.

Με το χάραμα, ένας παρατηρητικός αστυνομικός βρήκε ίχνη αίματος στο έδαφος πίσω από την ξυλαποθήκη. Ένα σκυλί της αστυνομίας τα ακολούθησε κι έφτασε σ' ένα λάκκο που βρισκόταν σ' ένα ξέφωτο του δάσους, γύρω στα τετρακόσια μέτρα βορειοανατολικά της αγροικίας της Γκοσεμπέρια.

Βρέθηκε και μια καταχτυπημένη τσιγαροθήκη, που είχε προφανώς χρησιμοποιηθεί για φτυάρι. Ο Ερλάντερ την τοποθέτησε ως αποδεικτικό στοιχείο σ' ένα σακουλάκι κι έγραψε κάτι πάνω του. Συνέλεξε και λίγα δείγματα χωμάτινων σβόλων που περιείχαν ξεραμένο αίμα. Ένας ένστολος αστυνομικός τού έδειξε μία γόπα στο ένα μέτρο από το λάκκο. Αφίλτρο τσιγάρο μάρκας Pall Mall. Η γόπα βρήκε τη θέση της ως αποδεικτικό στοιχείο στο αντίστοιχο σακουλάκι. Ο Μίκαελ θυμήθηκε πως είχε δει στο σπίτι του Ζαλατσένκο ένα πακέτο Pall Mall δίπλα στο νεροχύτη.

Ο Ερλάντερ έριξε μια ματιά στον βαρυφορτωμένο με σύννεφα ουρανό. Η καταιγίδα που είχε ξεσπάσει τη νύχτα στο Γκέτεμποργκ επηρέαζε τις περιοχές νοτίως της Νόσεμπρου, αλλά σύντομα θα έβρεχε κι εκεί που βρίσκονταν. Στράφηκε σε κάποιον ένστολο και του ζήτησε ένα μουσαμά για να καλύψουν το λάκκο.

«Νομίζω πως έχεις δίκιο», είπε τελικά ο Ερλάντερ στον Μίκαελ. «Η ανάλυση του αίματος θα επιβεβαιώσει πως η Λίσιμπετ Σαλάντερ ήταν εδώ μέσα και υποθέτω πως θα βρούμε τα δακτυλικά της αποτυπώματα στην τσιγαροθήκη. Την πυροβόλησαν και την έθαψαν αλλά επέζησε και κατάφερε να βγει από το λάκκο...»

«...γύρισε στην αγροικία και χτύπησε με το τσεκούρι τον Ζαλατσένκο στο κεφάλι», συμπλήρωσε ο Μίκαελ. «Είναι θηρίο ανήμερο».

«Πώς, όμως, τα έβγαλε πέρα με τον Νίντερμαν;»

Ο Μίκαελ ανασήκωσε τους ώμους του. Στο συγκεκριμένο ζήτημα τα είχε χαμένα, όπως και ο Ερλάντερ.

MILLENNIUM

Η Λίσμπετ Σαλάντερ καταστρώνει την εκδίκησή της απέναντι στον άνθρωπο που προσπάθησε να τη σκοτώσει και στις κυβερνητικές οργανώσεις που παραλίγο να καταστρέψουν τη ζωή της. Αλλά η αποστολή της δεν είναι εύκολη. Γιατί μετά τη σφαίρα που δέχτηκε στο κεφάλι, νοσηλεύεται στην Εντατική υπό στενή επιτήρηση, και όταν βγει θα οδηγηθεί στο δικαστήριο κατηγορούμενη για τρεις φόνους και μία απόπειρα δολοφονίας.

Με τη βοήθεια του δημοσιογράφου Μίκαελ Μπλουμκβιστ και των συνεργατών του στο περιοδικό *Μιλένιουμ*, η Λίσμπετ θα πρέπει να αποδείξει την αθωότητά της αλλά και να καταγγείλει τους διεφθαρμένους πολιτικούς που έχουν αφήσει τους αδύναμους να γίνουν θύματα βίας και κατάχρησης. Θύμα και η ίδια, η Λίσμπετ είναι έτοιμη να αντεπιτεθεί και να αγωνιστεί με νύχια και με δόντια.

Το τελευταίο βιβλίο της τριλογίας MILLENNIUM που έχει συναρπάσει εκατομμύρια αναγνώστες σε όλο τον κόσμο.

Ένα μνημειώδες πολιτικοοικονομικό αλλά και ερωτικό θρίλερ που προκάλεσε αίσθηση σε όλη την Ευρώπη!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 06532

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ